

[Axel Kristensen.]

følgelig ikke noget derudover. Ellers ender det med, at de mennesker, der vil strejke og være ufredelige, kan få mere end andre.

Det, de øvrige hovedgrupper har kunnet slutte overenskomst på, må telefonfolkene også kunne leve på. Vi vil altså nu i udvalget forsøge på at få skrevet et kommissorium, der sikrer, at det er det, der sker, så de får en rimelig behandling i lighed med den, den øvrige befolkning har fået, og at vi får en fornuftig afgørelse på den måde. Vi vil også drøfte formandskabets sammensætning.

Asger Jensen: Nærværende lovforslag er på linje med det konservative folkepartis principielle indstilling over for bilæggelse af arbejdsstridigheder. Jeg kan ligesom det ærede medlem hr. Axel Kristensen kun beklage, at vi ikke har en permanent lov, så man i hvert fald kan bilægge stridigheder, når det gælder livsvigtige områder. I dette tilfælde er der jo ingen, heller ikke den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Anker Jørgensen, der vil bestride, at det er et livsvigtigt område og derfor vigtigt at få stridighederne bilagt.

Det er jo en voldgiftsinstitution, vi her ned sætter med folketingets hjælp, og der kunne lige så godt være en sådan permanent voldgiftsinstitution til at løse lignende konflikter. Vi er tilfredse med, at det netop sker ved en voldgiftsforanstaltning og ikke ved, at det er folketinget, der skal fastsætte løn- og arbejdsvilkår. Det er også sket i nogle tilfælde, men det er efter vor opfattelse uheldigt, at det er folketinget, der skal tage stilling i disse enkelte forhandlinger, træffe afgørelse på disse enkelte områder; det er mere rimeligt, at det sker ved en voldgiftsinstitution.

Vi vil da også gerne være med til i et udvalg at se på det forslag, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen stillede om, at der skulle være mere end én voldgiftsmand. Man kan nok sige, at det er en stor beføjelse at give til en enkelt mand, men der kan måske også være andre vanskeligheder; derfor skal jeg ikke tage stilling til sagen, før vi har drøftet det igennem i udvalget. Det vil vel også være rimeligt, at vi i udvalget ser på, om der skal gives lidt nøjere retningslinjer for, hvordan arbejdet skal foregå i det-

te fællesudvalg eller den voldgift, som her ned sættes.

Jeg skal ikke komme ind på dybtgående overvejelser om andre problemer, men dog lige nævne, at da de store overenskomstforhandlinger var tilendebragt eller nær ved at være tilendebragt, herskede der megen optimisme, fordi der nu var ro på arbejdsmarkedet. Den højtærede statsminister talte endda om, at det var et godt grundlag for at få ro på arbejdsmarkedet i 2 år, og føjede til, at det også var et godt grundlag for landets økonomi som helhed. Jeg skal slet ikke komme ind på det med landets økonomi, men drøftelserne tidligere i eftermiddag tyder på, at grundlaget var sådan, at der må træffes vidtgående foranstaltninger fra folketingets side. Heller ikke dette med arbejdsroen har vist sig at slå til, men vi håber, det må være muligt for folketinget at nå frem til en ordening, som vil skabe arbejdsro på det område, det her drejer sig om.

Baunsgaard: Fremkomsten af det lovforslag, der her er til behandling, er i og for sig en bekræftelse på den, skal jeg sige stadig mere almindelige opfattelse, at strejker i det moderne samfund ikke er et tidssvarende middel, tværtimod et forældet middel.

Der er forskellige konflikter — så meget kan jeg være enig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen i — der er forskel på, om en konflikt har et omfang eller en karakter, der gør den samfundsvigtig, samfundsbe-tydende, eller ikke. Der er konflikter, der både i kraft af deres karakter og deres omfang er så lidt afgørende for samfundets trivsel, at parterne må have adgang til selv at indhøste erfaringen om konfliktens utilstrækkelighed til at afgøre sagen. Med risiko for at blive imødegået af måske mere kyn-dige på området vil jeg som eksempel på en sådan strejke nævne en bryggeristrejke, eller skal man sige en ølstrejke. Andre om-råder er åbenbart så samfundsvigtige, at en konflikt af samfundshensyn ikke kan accep-teres, og her har jeg intet imod at frem-drage en strejke på telefonområdet som et eksempel på, at man er inde på et område, hvor en strejke i kraft af de virkninger, den vil få, er en samfundsskadelig konflikt og derfor ikke kan accepteres af samfundet.